

Peter Iliyn

RESPINS ,și REGĂSIT

Povestea reală a unui orfan scăpat
din ghearele Rusiei staliniste

Traducere de Cristina Giurgiu

C U P R I N S

Mulțumiri.....	13
Prefață.....	15
Prezentare istorică.....	18
Nota autorului.....	19
Prolog: Mai 1933 – Provincia Sinkiang, nord-vestul Chinei...	21

PARTEA I

Începutul primăverii 1933 – la est de Almaty, Kazahstan.....	27
--	----

PARTEA II

Toamna, 1933 – la sud de Gulja, China	71
---	----

PARTEA III

Ianuarie 1942 – Gulja	151
-----------------------------	-----

HARTA LUMII 1933-1956

ÎNCEPUT; PRIMĂVARA 1927
ADAMOVKA, UCRAINA

0 1000 Km

MULȚUMIRI

În primul rând, doresc să-i mulțumesc soției mele, Luba, și celor patru copii minunați ai noștri – Lana, Daniel, Paul și David – pentru sprijinul lor neclintit pe parcursul muncii mele de a finaliza această carte.

Mulți alții au făcut, de asemenea, posibilă apariția acestei cărți, și le sunt recunoscător: lui John Sherrill, pentru că a petrecut cinci zile cu mine, învățându-mă cum să scriu o carte; lui Jannie Rogers, pentru încurajările sale de a scrie; lui Leland Paris, pentru că a îngăduit familiei mele să locuiască în campusul Tyler YWAM în timp ce scriam; lui Eunice Hansen și soțului ei, regretatul Allan, fondatorii Christian Renewal Center din Silverton, Oregon, pentru că mi-au oferit cabanele lor ca loc de scris; lui Bill și Brooke Hicks, pentru că mi-au deschis casa lor ca refugiu pentru a scrie; editorilor mei, Scott și Sandi Tompkins, pentru tot timpul și efortul depus pentru ca această carte să devină realitate; lui George Otis jr, pentru sugestiile sale creative legate de conținutul și titlul cărții mele; lui Peter Berg, pentru munca sa strălucită la designul copertii; lui Luann Anderson și întregului colectiv editorial YWAM Publishing, pentru o producție impecabilă; și lui Barry Hon, lui Stu Sorenson și lui Jim Musgrave, pentru sprijinul lor financiar oportun.

Îi mulțumesc, de asemenea, tatălui meu, pentru sutele de ore petrecute împărtășindu-ne, nouă, copiilor săi, povestea vieții sale, iar apoi pentru nenumăratele ceasuri petrecute alături de mine în

Peter Iliyn

cercetarea efectuată pentru realizarea acestei cărți. Și, în final, vă mulțumesc, tată și mamă, pentru numeroasele voastre rugăciuni, fără de care această carte nu ar fi văzut niciodată lumina tiparului. Vă mulțumesc tuturor.

P R E F A Ț Ă

Întreabă tinerii din noua generație despre evenimentele cataclismice ale secolului XX și cel mai probabil vei fi întâmpinat cu o privire goală. Lenin... Churchill... Stalin? În manualele școlare moderne, acestea sunt nume obscure cărora li se dedică doar o pagină sau două de explicații. Întreabă elevii de liceu despre Războiul Rece și s-ar putea să-ți spună că a fost o dispută cu privire la trasarea Cercului Arctic. Dacă încerci să cauți pe Google „Cortina de Fier”, ai putea primi un profil MySpace despre o trupă punk-rock, în loc de informații despre diviziunea istorică dintre Vest și Imperiul Sovietic.

Istoria secolului XX este aproape pierdută pentru o generație mai preocupată în general de rezumate. A venit vremea să readucem la viață povestea reală și să privim îndeaproape viețile oamenilor care au făcut cu adevărat istorie în ultimul secol. Avem nevoie să auzim poveștile sfinților neclintiți care au traversat continente și culturi, supraviețuind brutalității sărăciei și persecuției în căutarea libertății.

Iar dintre toate poveștile, niciuna nu îți va atinge inima și nu îți va întări credința ca cea a lui Vania Ilin. Este mai mult decât relatarea plină de suspans a evadării unui băiat orfan de sub tirania de fier a lui Stalin, sau a călătoriei familiei sale din Ucraina, peste ținuturi înfricoșătoare și periculoase, până în deșertul din vestul Chinei, ori a întâlnirilor inexplicabile și miraculoase pe care familia Ilin le-a trăit pe parcurs. Este mult mai mult de atât.

Această saga este o poveste despre Dumnezeu. Este relatarea credincioșiei de neclintit a lui Dumnezeu față de cei care suferă. Este povestea măreață a modului în care Dumnezeu îi șlefuieste și îi modelează pe fiecare dintre copiii Săi, pentru a-i transforma în chipul Fiului Său preaiubit. Este o cronică a harului. Căci doar Domnul atotputernic l-ar fi putut ajuta pe Vania să înțeleagă numeroasele lovituri primite ca fiind binecuvântări; doar Providența l-ar fi putut ajuta să își vadă dezamăgirile ca discipline trimise din cer și încercările ca teste ale credinței, venite din mâna unui Dumnezeu atotînțelept și plin de har.

Am nevoie să-mi amintesc asta. Deși am trăit ca tetraplegică într-un scaun cu roțile de mai bine de patru decenii, încă am nevoie să-mi aduc aminte de mâna blândă a lui Dumnezeu la lucru în propriile mele greutăți. Am nevoie să fiu pătrunsă de povestea curajului și credinței lui Vania. Trebuie să învăț acest lucru, să-l repet și să-l trăiesc ca exemplu. Și la fel trebuie să faci și tu, prietene. Prea mulți dintre noi ne complacem într-o cultură care idolatrizează confortul. Am uitat ce înseamnă să suferim de dragul lui Hristos – și să o facem cu har, curaj și demnitate. Avem nevoie să învățăm cum să zâmbim nu *în ciuda* problemelor noastre, ci *datorită* lor.

Secolul XX a rămas în urmă, iar lumea de acum este diferită. Vania probabil că nu ar recunoaște-o. Retrag ce am spus. Sigur ar recunoaște-o. Și ar ști exact ce să facă în fața noilor războaie ce amenință cu holocausturi globale: ar îndruma cu blândețe oame-nii către Mântuitorul, amintindu-le că El încă este Calea. Ne-ar reaminti tuturor povestea foarte-foarte veche despre Isus care a biruit păcatul, indiferent cât de urât și de perfid devine. Și că, în curând – poate mai curând decât ne imaginăm – El va trage cortina peste ură și holocausturi pentru a-Și primi acasă supraviețuitorii.

În cele din urmă, deși ții în mână un fel de carte de istorie, te rog reține faptul că povestea ce umează este cum nu se poate mai actuală și tulburătoare. De aceea sunt bucuroasă să-ți recomand *Respins și regăsit*. Este pentru fiecare persoană al cărei suflet

e obosit și frânt, pentru fiecare om care își privește suferința în față. Iar dacă ai ajuns până aici, este pentru *tine*. Mergi puțin mai departe și vei descoperi ceea ce am descoperit eu.

Dacă harul lui Dumnezeu l-a putut susține pe Vania în timpul unei persecuții cumplite, atunci harul Său este suficient și pentru noi. Cu ajutorul Lui, poți supraviețui. Și Vania ar spune că *vei reuși*. Rugăciunea mea este ca, prin paginile care urmează, să începi să înțelegi cum Dumnezeuul întregii istorii îți scrie propria poveste prin suferința ta. Așa cum a făcut-o și pentru Vania Ilin.

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21).

Joni Eareckson Tada

Joni and Friends

Vara 2010

PREZENTARE ISTORICĂ

În 1917, Revoluția Bolșevică a cuprins Rusia, lăsând în urma ei profunde tulburări sociale. Vladimir Lenin, autoproclamat lider al revoluției, a ordonat colectivizarea fermelor și a industriilor. Un număr uriaș de oameni a fost strămutat sau întemnițat în această nouă lume comunistă. În doar câțiva ani, Ucraina și alte națiuni aflate la granița cu Rusia au fost înghițite de imperiul sovietic aflat în plină expansiune.

După moartea lui Lenin, în 1924, a urmat ascensiunea unui tiran și mai brutal: Iosif Stalin. Epurările sale notorii împotriva evreilor, creștinilor și a numeroșilor dușmani reali sau închipuiți au forțat milioane de oameni să fugă din patria lor.

NOTA AUTORULUI

Această carte spune povestea dramatică a vieții tatălui meu, Vania Ilin¹, așa cum a fost relatată cu propriile cuvinte, în urma cercetărilor ample și a interviurilor realizate cu tatăl meu și cu aceia care l-au cunoscut. Este o poveste despre o credință ce a dăinuit în mijlocul unor greutăți de neimaginat.

Peter Iliyn

¹ Pentru a facilita o lectură firească în limba română, grafia numelor proprii de origine slavă a fost adaptată la normele ortografice românești. De exemplu, „Iliyn” a devenit „Ilin” (n.ed.).

PROLOG

**Mai 1933 – Provincia Sinkiang,
nord-vestul Chinei**

— **T**ata, unde ești?

Nu puteam înțelege de ce tatăl meu nu era cu noi. Îmi părea că doar cu câteva minute în urmă mă purta prin câmpurile de orez inundate. În timp ce priveam din spatele unei stânci mari, tot ce vedeam erau acele câmpuri deschise și înfricoșătoare. Aici era atât de ușor pentru patrulele de graniță, rusești și chinezești, să zărească pe oricine încerca să scape. Grupul nostru istovit de refugiați ajunsese până aici în siguranță, în lunga noastră călătorie spre libertate. Dar tata era undeva acolo.

— Tata, unde ești?

Acea singură întrebare îmi ricoșa în minte în timp ce căutam privirea lui Mișa, fratele meu de doisprezece ani. Mișa era cu peste șapte ani mai mare decât mine și întotdeauna avea răspunsuri. Cu siguranță știa de ce tatăl nostru nu se ascundea împreună cu restul familiei.

— Nu vorbi așa tare, Vania. Ne-ar putea auzi cineva, șopti Mișa în timp ce mă ridică și arată în direcția câmpurilor de orez. Acolo. Vezi movila aceea? Acolo e tata.

Am mijit ochii, încercând cu disperare să disting ceva în lumina slabă a zorilor. Câteva minute mai târziu, când câmpurile

inundate reflectau lumina dimineții, am zărit acea ridicătură. Într-adevăr, haina tatălui meu era acolo. Dar unde era el?

Abia când soarele apăru la orizont am observat smocul de păr negru ca abanosul ieșind de sub haina tatălui meu. *Acela trebuie să fie capul tatălui meu*, mi-am spus. *Dar de ce nu se mișcă? Părea că doarme, atât de liniștit, atât de vulnerabil.* Voiam să alerg la el. Voiam să-i simt brațele în jurul meu. Îl voiam pe tata.

— Vania, coboară de pe stâncă. Cineva te-ar putea vedea.

L-am ascultat pe Mișa fără tragere de inimă și m-am lăsat jos lângă cele două surori ale mele, Marusia, sora mea cea mai mare, și Lena, cu doi ani mai mare decât mine. Marusia era întotdeauna calmă, chiar și în împrejurări înfricoșătoare. Mișa îmi spusese că Marusia fusese scăpată din greșeală din brațe când avea trei ani și își rupsese grav brațul stâng. Pentru că nu existau doctori, rana i s-a infectat și nu i s-a vindecat niciodată cum trebuie. De aceea brațul ei stâng arăta atât de ciudat, ca și cum cineva i l-ar fi răsucit în mod grotesc. Brațul îi supura mereu, iar din rana persistentă îi curgea puroi gălbui. Însă impunea respect, iar la treisprezece ani primise responsabilitatea de a avea grijă de noi.

Lena avea ochii la fel de negri ca părul, cu cearcăne întunecate în jurul lor. Ochii aceia o făceau să pară serioasă, de parcă ar fi fost mereu dusă pe gânduri. Era o fată îndrăzneată și întotdeauna avea ceva de spus. Acum însă, stătea tăcută alături de noi – patru copii flămânzi, în haine zdrențuite, agățându-se unul de altul cu frică și speranță.

Alte familii se ghemuiau în apropiere. Privindu-l pe unul dintre tați cum își mângâie blând copiii, inima mea tânji după mângâierea mamei și a tatei. Tata zăcea singur în lanul de orez, iar mama... unde era mama?

Evenimentele ultimelor zile erau încețoșate în mintea mea de copil de patru ani și jumătate. Îmi amintesc că mama trecuse granița împreună cu noi în China. Grupul nostru, format din patruzeci și șase de oameni, avea foarte puțină mâncare și apă când am fugit noaptea din Zharkent, un oraș din Republica Sovietică Kazahstan, aflat cam la douăzeci de kilometri de granița cu China.

Noaptea la rândul am mers cu toții pentru a ajunge în acest loc ciudat și pustiu, nu-mi aminteam câte zile. Fuseseră zile teribile, zile pe care aș fi vrut să le uit. Știu că ne-am pierdut pe drum și aproape muriserăm de sete. Unii dintre copiii mai mici plânseră aproape tot timpul. Am plâns și eu, dar de cele mai multe ori încercam să nu las să se vadă. Plânsul nu ajuta la nimic, dar uneori deveneam atât de trist din cauza căldurii, a foamei și setei, a fricii și oboselii. Din fericire, acum trecuserăm cu bine granița și eram bine ascunși.

Ieri, la ivirea zorilor, patru femei, printre care și mama, se oferiseră să meargă în satele din apropiere ca să cumpere pâine. Bărbații rămăseseră în urmă, ca să păzească copiii. Când a plecat mama, am vrut să plec și eu, dar picioarele mă dureau atât de tare, încât nu puteam face nici măcar un pas. Singurul lucru pe care-l puteam face era să aștept și să mă rog. Ore în șir am scrutat neliniștiți orizontul, sperând că femeile se vor întoarce cu mâncare care să ne potolească foamea mistuitoare. Cu fiecare oră ce se scurgea, deveneam mai îngrijorați și neliniștiți. Apoi Mișa a strigat. A fost primul care le-a zărit pe femei la orizont, așa că am fugit amândoi în întâmpinarea mamei noastre. Spre groaza noastră, ea nu era cu ele.

— Unde e mama? am întrebat.

— Ah, probabil că încă mai caută pâine, a spus prietena ei, Mașa. Sunt sigură că se va întoarce curând.

Chipul tatei s-a întunecat când a auzit că mama nu se întorsese. Am mâncat în tăcere turta rotundă pe care o promisem, iar tatăl nostru, neliniștit, ne-a îndemnat să ne rugăm.

Spre seară, mama tot nu se întorsese, iar conducătorii grupului nostru au vrut să pornim la drum. Se temeau că suntem prea aproape de graniță. Cunoșteam cu toții consecințele arestării – bărbații ar fi fost trimiși înapoi, să înfrunte închisoarea, bătăile și, posibil, moartea. Liderul principal al bisericii noastre, Ivan Verhovod, spunea că trebuie să pătrundem mai adânc în China, pentru a fi în siguranță. Neștiind cât de departe trebuia să mergem, am simțit

clar urgența din vocile liderilor atunci când ne-au spus să pornim sub adăpostul întunericului.

Nu voi uita niciodată privirea din ochii tatălui în timp ce grupul se pregătea să plece. A protestat cu voce tare, încercând cu disperare să-i convingă pe ceilalți să o aștepte pe mama, dar fără succes. L-am auzit pe Ivan Verhovod spunându-i:

— Trebuie să plecăm acum și trebuie să ai încredere că Dumnezeu o va aduce pe Pelagheia înapoi.

Sfâșiat între dorința de a o aștepta pe mama și presiunea de a pleca cu grupul, tata ne-a spus să ne pregătim de plecare. Marusia și Mișa au început să împacheteze puținele noastre lucruri și să ne ajute, pe Lena și pe mine, să ne pregătim. Îl tot întrebam pe Mișa când se întoarce mama, dar singurul lui răspuns era o privire încărcată de durere și lacrimi. Marusia a început să plângă, dar niciunul nu părea mai trist decât tata. Niciodată nu-l mai văzusem atât de îndurerat ca în clipa în care ne-am reluat drumul. De obicei zâmbea și cânta pe drum, însă acum gema și mergea vizibil aplecat.

Era întuneric în noaptea precedentă, când am intrat împletiindu-ne în acel câmp uriaș de orez. Conducătorii grupului voiau să ocolească lanul, dar era prea mare. Din cauza noroiului ce ne ajungea până la brâu, înaintam chinuitor de lent. De mai multe ori, în timp ce mă căra în brațe, tata s-a poticnit și m-a scăpat. Cineva i-a observat în cele din urmă chinul, m-a ridicat din noroi și a pornit la drum cu mine în brațe.

— Grăbiți-vă! Soarele va răsări în curând!

Puteam vedea îngrijorarea de pe chipul lui Ivan în timp ce striga aceste cuvinte. Eram în siguranță doar cât timp era întuneric și mai rămăsese mai puțin de o oră din noapte.

— Acolo! a strigat cineva. Să ne ascundem în șanțul de lângă drum.

Acum îmi aminteam cum ajunseserăm în acel șanț plin de noroi. Dar de ce era tata în mijlocul câmpului de orez? Mintea

mea de copil nu putea înțelege. L-am întrebat pe Mișa același lucru, iar el mi-a spus:

— Când liderii ne-au spus să fugim și să ne ascundem în șanț, tata era prea slăbit ca să mai meargă. Așa că au găsit un loc uscat în câmp și l-au așezat acolo. În felul acesta, nimeni nu l-ar fi zărit.

În timp ce mă sprijineam de peretele șanțului, am observat cum noroiul se scurgea din pantofii mei. Tata îmi reparase de două ori pantofii, dându-i mereu înapoi lustruiți, arătând ca noi. Ce ar fi gândit acum despre starea oribilă în care se aflau? Ce ar fi gândit mama? De ce nu ne găsise? De ce nu venea tata să ni se alăture? De ce ni se întâmpla asta nouă, familiei noastre?

Lacrimile îmi curgeau pe obrajii murdari și nici măcar mângâierea fratelui meu nu le putea opri.